

Sygn. akt V U 582/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Magdalena Teteruk

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2019 r. w Legnicy

sprawy z wniosku K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

z dnia 20 lipca 2018 r.

znak (...)

zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. z dnia 20 lipca 2018 r. znak (...) w ten sposób, że przyjmując, iż wnioskodawczyni K. K. nie pobrała nienależnej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych emerytury, nadal od dnia 01 sierpnia 2018 r. należne jej świadczenie przyznaje bez wskazanego w tej decyzji zmniejszenia.

SSO Krzysztof Głowczyński

Sygn. akt VU 582/18

UZASADNIENIE

Wydaną z urzędu decyzją z dnia 20 lipca 2018 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. przeliczył emeryturę K. K. od 01 lipca 2015 r., za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym wydano tę decyzję. Ustaliwszy wysokość świadczenia zgodnie z art. 53, 26 i 183 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ze zwiększeniem świadczenia z tytułu opłacania składek na ubezpieczenia społeczne rolników w kwocie 57,94 zł., ze względu na niższe od najniższego świadczenia, przyznano za okres od 01 lipca 2015 r. dopłatę do minimum w kwotach decyzją określonych. Organ rentowy ustalił z urzędu emeryturę po waloryzacji przysługującą w kwocie od 01 lipca 2015 r. 809,97 zł, od 01 marca 2017 r. - 918,61 zł i od 01 marca 2018 r. - 943,97 zł. Oddział ZUS stwierdził ponadto, że w wyniku przeliczenia powstała nadpłata dopłaty do minimum wypłacanej zaliczkowo za okres od 01 lipca 2015 r. do 31 lipca 2018 r. w kwocie 2.896,77 zł i że od 01 sierpnia 2018 r. świadczenie będzie ulegało zmniejszeniu o kwotę 184,63 zł z tytułu nadpłaconej dopłaty do minimum.

W odwołaniu od powyższej decyzji K. K. stwierdziła, że nie jest w stanie przeżyć za 660 zł. Z powodu błędu organu rentowego nie należy potrącać z emerytury kwoty 184,63 zł.

W odpowiedzi na dowołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych w N. wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu podał, że przeliczył emeryturę wnioskodawczyni od dnia 01 lipca 2015 r. zgodnie z art. 139 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia (błędnie wskazano październik) 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1383 ze zm.), rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. UE. L. 04.166.1) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia 9WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE.L.09.284.1). Emeryturę przeliczono za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym wydano zaskarżoną decyzję. Oddział ZUS wskazał, że decyzją z dnia 13 września 2013 r. o wyliczeniu emerytury na podstawie art. 85 ust. 5 ustawy emerytalnej przyznał tzw. dopłatę do minimum. Ustalając wysokość dopłat do Systemu Informatycznego nie wprowadzono kwoty renty z instytucji zagranicznej. W związku z tym świadczenie emerytalne nie było przeliczane w związku ze zmianą wysokości renty zagranicznej. Ponieważ wysokość dopłaty do minimum jest uzależniona od wysokości renty zagranicznej, organ rentowy decyzją z dnia 20 lipca 2018 r. przeliczył wysokość dopłaty i ustalił bieżącą wysokość świadczenia. Skutkiem przeliczenia powstała nadpłata dopłaty do minimum wypłacanej zaliczkowo za okres od 01 lipca 2015 r. do 31 lipca 2018 r. w kwocie 2.896,77 zł, powodująca zmniejszenie świadczenia o kwotę 184,63 zł. Organ rentowy wskazał, że ustalona przez polski organ kwota polskiej emerytury proporcjonalnej była niższa od ustawowo określonej kwoty emerytury najniższej, przyznano i wypłacano tzw. dopłatę do minimum, o której mowa w art. 85 ust. 4 ustawy emerytalnej, wyrównującą przyznane świadczenie do kwoty najniższej emerytury. Dopłata do minimum jest świadczeniem o zmiennej wysokości, uzależnionym od wysokości emerytury pobieranej do aktualnej kwoty najniższej emerytury i aktualnej kwoty świadczenia wypłacanego przez czeską instytucję ubezpieczeniową. Organ rentowy stwierdził, że pouczył wnioskodawczynię o zmiennej wysokości tzw. dopłaty do minimum, a przede wszystkim o potrącaniu z bieżącego świadczenia nadpłaconych kwot dopłaty do minimum. Podstawę potrącania z kwot bieżąco wypłacanej emerytury proporcjonalnej podlegającego zwrotowi nadpłaconego świadczenia z tytułu tzw. dopłaty do minimum, która zawsze wypłacana jest w kwocie zaliczkowej stanowią art. 140 ust.4 pkt 1 oraz art. 141 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 w związku z art. 139 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej. W konkluzji Oddział ZUS stwierdził, że w okolicznościach sprawy nie tyle zachodzi dochodzenie zwrotu nienależnie pobranych świadczeń, co żądanie zwrotu nadpłaconych świadczeń wyrównujących świadczenie do kwoty najniższej emerytury, wypłacanych zaliczkowo. Organ rentowy wskazał ponadto, że przepisy emerytalno-rentowe nie przewidują żadnego terminu, w ciągu którego ma obowiązek dokonywać rozliczenia świadczenia zaliczkowo wypłacanego tytułem tzw. dopłaty do minimum i żądać zwrotu nadpłaconego świadczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy.

Wydaną na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady EWG 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. WE L149 z 1971 r., ze zm.) decyzją z dnia 18 lipca 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. Wydział (...)przyznał K. K. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 12 maja 2008 r. do 30 czerwca 2009 r., wskazując że decyzja ma charakter tymczasowy, zaś wypłata jest zaliczkowa. Decyzją z dnia 12 maja 2009 r. prawo do świadczenia ustalono nadal, do 31 grudnia 2012 r.

Wydaną dnia 14 sierpnia 2009 r. decyzją czeska instytucja ubezpieczeniowa przyznała wnioskodawczyni prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 12 maja 2008 r., w ustalonej decyzją walucie czeskiej wysokości, o czym Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. Wydział (...)poinformował wnioskodawczynię pismem z dnia 14 września 2009 r. (k. 85 akt ubezpieczeniowych). Wskazany organ poinformował ją także o tym, że należności z czeskiej instytucji ubezpieczeniowej przekazywane są w terminach miesięcznych drogą pocztową w formie zagranicznych przekazów pocztowych doręczanych przez urząd pocztowy właściwy dla jej miejsca zamieszkania. Udzielono jej ponadto informacji, iż wyrównanie za okres od 12 maja 2008 r. do 31 sierpnia 2009 r. zostanie jej przekazane

ze świadczeniem za wrzesień 2009 r. W załączeniu, na co wskazuje treść pisma, Oddział ZUS przekazał decyzję o przeliczeniu renty polskiej do wysokości częściowej z uwzględnieniem okresu pracy przebytego w Republice Czeskiej. Organ rentowy wskazał również, że ponieważ renta obliczona za polskie okresy ubezpieczenia jest świadczeniem korzystniejszym, wypłata renty częściowej ulega zawieszeniu a w dalszym ciągu będzie wypłacana renta pełna w dotychczasowej wysokości.

Pismem z dnia 22 października 2012 r. organ rentowy w N. poinformował K. K., że w związku z osiągnięciem przez nią wieku emerytalnego, na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał jej od (...)z urzędu emeryturę w miejsce dotychczas wypłacanej renty z tytułu niezdolności do pracy. Wraz z tym pismem przesłał jej wskazaną decyzję oraz decyzję o ustaleniu kapitału początkowego. Wskazując na powyższe Oddział ZUS poinformował ubezpieczoną o możliwości ubiegania się o przeliczenie emerytury zgodnie z art. 183 ustawy emerytalnej (w wysokości mieszanej), co będzie dla niej korzystniejsze, i w związku z tym w załączeniu przesłał jej także celem jego wypełnienia druk wniosku o emeryturę (k. 118 akt ubezpieczeniowych).

Na skutek wniosku z dnia 30 października 2012 r., opatrzoną adnotacją „decyzja tymczasowa” decyzją z dnia 27 lutego 2013 r. organ rentowy w N., wydaną na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Emerytalnego Pracowników, przyznał K. K. od osiągnięcia wieku emerytalnego, od (...) emeryturę (k. 138 akt ubezpieczeniowych). Doręczonym wraz z tą decyzją pismem z dnia 27 lutego 2013 r. O/ZUS poinformował ubezpieczoną, że ostateczną decyzję wyda po otrzymaniu decyzji z czeskiej instytucji, ze wskazaniem, że organ rentowy przekazał do instytucji zagranicznej jej wnioski o przyznanie emerytury za okres zatrudnienia w Republice Czeskiej (k. 139 akt ubezpieczeniowych).

Pismem z dnia 13 września 2013 r. Wydział (...)Oddziału ZUS w N. poinformował wnioskodawczynię, że czeska instytucja ubezpieczeniowa decyzją z dnia 29 marca 2013 r. odmówiła jej prawa do emerytury. Jednocześnie dwoma opatrzonymi datą 13 września 2013 r. decyzjami wymieniony organ rentowy z urzędu przeliczył od (...) emeryturę ze wskazaniem, że emerytura z uwzględnieniem okresu pracy za granicą jako świadczenie mniej korzystne zostaje zawieszona (k. 156-157 akt ubezpieczeniowych) zaś druga z tych decyzji jest ostateczna (k. 158-159 akt ubezpieczeniowych). W decyzji tej wskazano, że ustalona na 719,20 zł emerytura jest niższa od ustalonej na kwotę 799,18 zł emerytury najniższej i w związku z tym ustalił dopłatę do minimum jako różnicę pomiędzy kwotą najniższej emerytury a kwotą stanowiącą sumę polskiego i zagranicznego świadczenia. Od (...)ustalono należną emeryturę z dopłatą do minimum na kwotę 799,18 zł, a po waloryzacji od 01 marca 2013 r. na kwotę 831,15 zł. Organ rentowy wyłuszczonego tekstem podał, że przyznana dopłata do minimum ulegnie zmniejszeniu w chwili przyznania świadczenia zagranicznego i że nadpłacone kwoty dopłaty będą potrącone z bieżącego świadczenia polskiego.

Wydaną z urzędu decyzją z dnia 20 lipca 2018 r., znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. przeliczył emeryturę K. K. od 01 lipca 2015 r., za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym wydano tę decyzję. Ustalili wysokość świadczenia zgodnie z art. 53, 26 i 183 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ze zwiększeniem świadczenia z tytułu opłacania składek na ubezpieczenia społeczne rolników w kwocie 57,94 zł, ze względu na niższe od najniższego świadczenia, przyznano za okres od 01 lipca 2015 r. dopłatę do minimum w kwotach decyzją określonych. Organ rentowy ustalił z urzędu emeryturę po waloryzacji przysługującą w kwocie od 01 lipca 2015 r. 809,97 zł, od 01 marca 2017 r. - 918,61 zł i od 01 marca 2018 r. - 943,97 zł. Oddział ZUS stwierdził ponadto, że w wyniku przeliczenia powstała nadpłata dopłaty do minimum wypłacanej zaliczkowo za okres od 01 lipca 2015 r. do 31 lipca 2018 r. w kwocie 2.896,77 zł i że od 01 sierpnia 2018 r. świadczenie będzie ulegało zmniejszeniu o kwotę 184,63 zł z tytułu nadpłaconej dopłaty do minimum (k. 178-179 akt ubezpieczeniowych).

Ustalając wysokość dopłat do minimum, organ rentowy nie wprowadził do Systemu Informatycznego kwot renty z tytułu instytucji zagranicznej.

(okoliczności niesporne, szczególnie w świetle akt ubezpieczeniowych i odpowiedzi na odwołanie).

Sąd zważył co następuje.

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Przedstawiony wyżej stan faktyczny jest niesporny.

Na wstępie należy wskazać, że zakres i przedmiot rozpoznania sądowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznacza przedmiot decyzji organu rentowego i żądanie zgłoszone w odwołaniu wniesionym do sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 02 marca 2011 r., II UZ 1/11; Lex numer 844747, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 lutego 2014 r., III AUa 821/13; Lex numer 1438090). Sąd ubezpieczeń społecznych nie może wykroczyć poza przedmiot postępowania wyznaczony w pierwszym rzędzie przez przedmiot zaskarżonej decyzji, a następnie przez zakres odwołania od niej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 października 2014 r., III AUa 241/14; Lex numer 1551942).

Uwzględniając wynikające z przedstawionych wyżej przykładów ugruntowanego orzecznictwa stanowisko należy ze względu na treść zaskarżonej decyzji i wniesionego od niej odwołania przyjąć, że istota sprawy, w której nie są negowane ustalenia wskazujące na zaistnienie nadpłaty „dopłaty do minimum” i wysokość tej nadpłaty, wymaga jedynie rozważenia czy zmniejszenie emerytury od 01 sierpnia 2018 r. z tytułu nadpłaty wskazanej „dopłaty” w określonej zaskarżoną decyzją kwocie 184,63 zł, czego ubezpieczona nie akceptuje, jest prawidłowe.

Należy bowiem wskazać, że broniąc rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonej decyzji, w uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy jako podstawę zmniejszenia od 01 sierpnia 2018 r. wysokości świadczenia wskazuje przepis art. 139 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w powiązaniu z – co w okolicznościach faktycznych sprawy nie ma istotnego dla jej rozstrzygnięcia znaczenia - określającymi granice potrąceń ze świadczeń i kwoty emerytur i rent wolnych od potrąceń art. 140 i 141 wskazanej ustawy. Ze stanowiska tego organu wynika także, że sprawa nie ma związku z dochodzeniem nienależnie pobranych świadczeń a jedynie z żądaniem zwrotu nadpłaconych świadczeń wyrównujących, wypłacanych zaliczkowo. Poza tym wskazuje również, że obowiązujące przepisy emerytalno-rentowe nie przewidują żadnego terminu, w ciągu którego organ rentowy może dokonywać rozliczenia świadczenia zaliczkowo wypłacanego tytułem dopłaty do minimum i żądać zwrotu nadpłaconego świadczenia.

W świetle zebranego w sprawie materiału istotny dla rozstrzygnięcia jest niesporny fakt, że ustaliwszy decyzją ostateczną z dnia 13 września 2013 r. o przeliczeniu emerytury jej wysokości, wyliczone od daty przyznania (...) na kwotę 719,20 zł świadczenie jest niższe od najniższej emerytury wynoszącej wówczas 799,18 zł, organ rentowy ustalił „dopłatę do minimum jako różnicę pomiędzy kwotą najniższej emerytury a kwotą stanowiącą sumę polskiego i zagranicznego świadczenia.” Równie niesporny i nie mniej istotny jest ponadto fakt, że ustalając dopłatę – co wprost wynika z odpowiedzi na odwołanie – organ rentowy ustalając wysokość „dopłat” nie wprowadził do Systemu Informatycznego kwot renty należnej wnioskodawczyni z instytucji zagranicznej. Skutkiem tego zaniechania – na co także wskazuje się w odpowiedzi na odwołanie – należna K. K. emerytura nie była w związku ze zmianą wysokości renty zagranicznej we właściwym czasie przeliczana.

Przepis art. 139 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej stanowi, iż ze świadczeń pieniężnych określonych w ustawie – po odliczeniu składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz zaliczki i innych należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych – podlegają potrąceniu, z uwzględnieniem art. 141 (nieistotne w sprawie) świadczenia wypłacane w formie zaliczkowej, a następnie kwoty świadczenia lub świadczeń podlegające rozliczeniu w trybie określonym art. 98 ust. 3. W kontekście tej regulacji należy wskazać, że wypłacane ubezpieczonej świadczenia nie miały charakteru zaliczkowego w rozumieniu ustawy emerytalnej. Zgodnie bowiem z art. 120, jeżeli prawo do świadczeń zostało udowodnione, ale zainteresowany nie przedłożył dowodów niezbędnych do ustalenia wysokości świadczeń, organ rentowy przyznaje zainteresowanemu świadczenia w kwocie zaliczkowej zbliżonej do kwoty przewidywanych świadczeń (ust. 1), a ponadto także zgodnie z ust. 2, organ rentowy przyznaje zainteresowanemu świadczenia, o których mowa w ust. 1 (czyli świadczenia w kwocie zaliczkowej), również wtedy, gdy składki należne za okres, z którego

ustalono podstawę obliczenia emerytury określonej w art. 26, zostały zewidencjonowane na koncie ubezpieczonego w terminie umożliwiającym ich uwzględnienie w podstawie obliczenia świadczenia w dniu wydania decyzji w sprawie prawa do świadczenia i ustalenia jego wysokości. Poza wskazanym uregulowaniem mająca zastosowanie w sprawie ustawa emerytalno-rentowa nie definiuje inaczej świadczenia wypłaconego w kwocie zaliczkowej. Wypłacane na podstawie decyzji ostatecznej z dnia 13 września 2013 r. świadczenie nie było realizowane w kwocie zaliczkowej.

W kwestii świadczeń wypłacanych w kwocie zaliczkowej należy wyjaśnić, że taka forma wypłaty ma ze swej natury incydentalny tylko i wyjątkowy charakter i w związku z tym także jest ograniczona w czasie. Na zasadzie art. 118 ust.1 i 2 ustawy emerytalnej organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości i w razie takiego ustalenia dokonuje wypłaty świadczenia w określonym przepisem terminie. Z zasady, poza wypadkami określonymi w art. 120 ustawy emerytalnej, organ rentowy przyznając prawo do świadczenia określa jego wysokość i przyznane świadczenie wypłaca za miesiące kalendarzowe w dniu ustalonym w decyzji organu rentowego jako termin wypłaty płatności (art. 130 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). Nie do przyjęcia jest zatem lansowany przez organ rentowy pogląd, że regularnie wypłacana od 2012 r. w kwotach miesięcznych uprawniającej do renty zagranicznej wnioskodawczyni emerytura ma charakter zaliczkowy. Wysokość emerytur i rent ulega zmianom tylko w związku z coroczną ich waloryzacją (art. 88 ustawy) i rzadziej, po spełnieniu warunków określonych przepisami o ponownym ustaleniu ich wysokości (art. 108 i n. ustawy). Z zasady zatem wysokość emerytur i rent ustalana jest w stałej miesięcznej wysokości i nie inny w przekonaniu Sądu system obowiązuje także w Republice Czeskiej. Nie zachodziła zatem konieczność comiesięcznej ze względu na wypłatę w stałej miesięcznej wysokości renty zagranicznej weryfikacji wypłacanego wnioskodawczyni świadczenia. Tym bardziej więc wypłacanym wnioskodawczyni tytułem świadczeń kwotom nie można przypisać zaliczkowego charakteru.

Wypłacane do chwili wydania zaskarżonej decyzji świadczenia nie podlegały również rozliczeniu w trybie określonym w art. 98 ust. 3 ustawy. Zatem w przekonaniu Sądu organ rentowy nie może w trybie art. 139 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej dokonywać potrąceń z należnej wnioskodawczyni emerytury.

W nawiązaniu do podniesionych w odpowiedzi na odwołanie argumentów należy ponadto zauważyć, iż przeliczając decyzją ostateczną z dnia 13 września 2013 r. emeryturę organ rentowy zastrzegł, iż przyznana dopłata do minimum ulegnie zmniejszeniu w chwili przyznania świadczenia zagranicznego i że nadpłacone kwoty dopłaty będą potrącane z bieżącego świadczenia polskiego. O ile istotnie obowiązujące przepisy emerytalne nie przewidują żadnego terminu, w ciągu którego organ rentowy może dokonywać rozliczenia świadczenia wypłacanego tytułem tzw. dopłaty, to z jego istoty wynika, iż ewentualnie nadpłacone z tego tytułu kwoty powinny być potrącane nie kiedykolwiek, co bezzasadnie sugeruje organ rentowy, lecz z bieżącego świadczenia polskiego, gdy łączna wysokość świadczeń polskiego i czeskiego okaże się wyższa od najniższej emerytury. Na skutek błędu organu rentowego, który ustalając wskazaną wyżej decyzją ostateczną wysokość nie tylko należnej emerytury ale także i „dopłaty do minimum”, zaniedbał wprowadzenia do Systemu Informatycznego znanych temu organowi kwot renty czeskiej.

Skoro zatem wbrew subiektywnemu przekonaniu organu rentowego żądaniem zwrotu objęte jest świadczenie, którego wypłata nie była realizowana w kwocie zaliczkowej i w związku z tym dochodzenie nadpłaconego świadczenia nie może być realizowane zgodnie z art. 139 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, rozważenia wymaga zasadność żądania jego zwrotu na podstawie art. 138 ust. 1 i 2 pkt 1 wskazanej ustawy. W przekonaniu Sądu świadczenie wypłacone, którego zwrotu domaga się organ rentowy nie jest nienależne w rozumieniu tego przepisu. Nie zaistniały bowiem okoliczności powodujące ustanie lub zawieszenie prawa do objętych zaskarżoną decyzją świadczeń, ich wstrzymania w całości lub w części. Nie budzi przy tym wątpliwości, że przekazywane świadczenia K. K. pobierała w zaufaniu do organu rentowego, w dobrej wierze, w przekonaniu że ich wysokość jest prawidłowa i ponad wszelką wątpliwość nie mogła wiedzieć, że ich wysokość jest zawyżona. Skoro zatem określone zaskarżoną decyzją wyliczone na łączną kwotę 2.896,77 zł świadczenie nie jest świadczeniem nienależnym w rozumieniu wskazanych wyżej przepisów, żądanie ich zwrotu jest bezpodstawne.

W końcu zwraca uwagę to, że z jednej strony organ rentowy neguje możliwość dochodzenia świadczenia w trybie art. 138 ust. 1 ustawy emerytalnej i twierdzi, że w istocie przepisy nie określają terminu, w którym rozliczenie świadczenia

powinno być dokonane, to żądaniem zwrotu obejmuje okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym wydano decyzję, czyli maksymalny określony art. 138 ust. 4 okres. Jeżeli zatem nie wprost to jednak co najmniej pośrednio wskazana okoliczność dowodzi niekonsekwencji organu rentowego i przemawia za oceną jaka wynika z powyższych rozważań.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴ par. 2 k.p.c. uwzględniając uzasadnione odwołanie orzekł co do istoty sprawy.

.